

Blogpost: Tony's

Gepubliceerd op www.clairepolders.com, november 2007

Zijn lach is sprankelend en echt. Geen glimlach uit beleefdheid, geen verkoopvrolijkheid. Deze man houdt van zijn werk. Met een snelheid die zijn professionaliteit verraadt, maakt hij een tafel voor ons klaar. Een kaars, een bloem, bestek en servetten. Nog voordat we onze stoelen hebben aangeschoven, tinkelt het ijswater in onze glazen.

Tijd om de kaart te lezen hebben we niet: hij somt de beste gerechten voor ons op en zwaait daarbij van verrukking met zijn handen in de lucht, alsof hij de gekruide gerechten die hij aanprijst al kan proeven. Wanneer hij een fles op de wijnkaart aanbeveelt, doet hij dat met zo veel kennis en enthousiasme, dat we even denken dat hij Tony is, de eigenaar van het restaurant.

Er zijn geen voortekenen van wat zich zal voltrekken.

Er zijn geen voortekenen of wij zijn stekeblind.

De maaltijd bevalt ons en na afloop blijven we hangen voor een glas wijn aan de bar. Het is de vrijdag na Thanksgiving, de zaak is afgeladen. Onze ober manoeuvreert zich met zweetparels op zijn neus door de drukte en zijn oorspronkelijke glimlach is vervormd tot een grimas.

We proosten op de succesvolle afloop van ons verblijf in Malibu en uit het niets klinkt een jammerkreet met een vet Italiaans accent: 'You pushed me! Why did you push me! Everybody saw it!'

Onze ober ligt op de grond, aan de voet van onze bar. Met één arm ondersteunt hij zijn bovenlichaam en met zijn andere wijst hij naar een grijze dikbuikige man, die zijn armen over elkaar heeft geslagen en toekijkt: Tony.

‘You treat me like an animal. You pushed me!’ De ober kijkt in het rond – hij heeft de aandacht van alle aanwezigen. ‘They think you’re a nice guy. They don’t know...Tony... you treat me like an animal.’

Tony zakt door zijn knieën en biedt zijn schreeuwende werknemer een hand aan. Hij murmelt iets wat we niet kunnen verstaan, maar wat vast iets is als: kom, sta op, niet zo moeilijk doen.

De ober laat zich niet vermurwen. ‘You pushed me! Everybody saw it! Why did you do that? My leg!’ Andere obers schieten Tony te hulp en proberen de gevallen te overreden op te staan. Tevergeefs.

‘You treat me like an animal.’ Dezelfde zinnen, dezelfde toon. ‘You pushed me!’

Het oorspronkelijke medelijden van de gasten voor de ober verdwijnt als hij een stap te ver gaat en in gespeeld huilen uitbarst. Een derderangs soap acteur met gebrekkige teksten. ‘Why did you push me? My leg!’

Tien minuten later arriveren de zwaailichten. Er klinkt applaus als twee ambulancebroeders de ober op een brancard tillen en het restaurant uit dragen – ongeloofwaardig als het was, dwingt zijn voorstelling respect af. Agenten ondervragen de omstanders. Niemand heeft gezien wat er is gebeurd.

Wij vertrekken – de sfeer in het restaurant is verziekt - en raken verstrikt in de groep mensen die zich buiten voor het restaurant heeft verzameld. Iedereen spreekt over het voorval en de andere obers, die buiten een sigaret komen roken, schudden beschaamd hun hoofd: die Tony toch. Afgelopen jaar verloor hij drie miljoen dollar in een rechtszaak en op dit moment worden er uitspraken verwacht van drie andere zaken: sexuele intimidatie, misbruik en geweld.

We kijken elkaar vertwijfeld aan. Wie is hier het slachtoffer? Ons medelijden gaat uit naar de Amerikaanse maatschappij.